

tistiske Bureau. Bureauet har undersøgt, hvorledes Militæruddgifterne ere i alle eller de fleste europæiske Lande, og har foretaget Udregninger paa forskellige Grundlag, og samtlige Beregninger have givet det Resultat, at med Hensyn til Militæruddgifter staa Danmark meget langt nede i Rækken. Man har søgt at komme til et Resultat ved at undersøge, hvor meget der af hver Tusinde Kroners Udgift anvendes til Krigsvæsen, men man har samtidig udtalt, at en saadan Beregning var misvisende, fordi Statsudgifterne ikke ere ensartede, fordi man enkelte Steder har et Bruttobudget og andre Steder et Nettobudget. Man har derfor ment, at denne Fremgangsmaade ikke vilde være tilstrækkelig oplysende. Man har ment, at den simpleste og letteste Maade at udregne den gennemsnitlige Udgift til Militærvæsenet var at beregne, hvor meget den beløber sig til pr. Individ i Befolkningen. Jeg skal tillade mig her at fremdrage disse Tal, idet jeg ganske udelader de Tal, der vedrøre Stormagterne, idet man kan sige, at det ikke har nogen Interesse for os; thi selv om Stormagterne give betydeligt mere ud til militære Formaal, have de ogsaa ganske andre Hensigter dermed. Men lad os nu sammenligne, hvorledes Forholdet er mellem Smaaastaterne, som jo i Virkeligheden ikke have nogen som helst anden Hensigt end den at forsvare deres Land.

Ved Begyndelsen af dette Aarhundrede var Udgiften for hver Indbygger i Sverige aarlig 13 Kr. 51 Øre, i Nederlandene 11 Kr. 95 Øre, i Norge 8 Kr. 6 Øre, i Portugal 7 Kr. 87 Øre, i Danmark 6 Kr. 86 Øre, i Grækenland 6 Kr. 85 Øre, i Svejts 6 Kr. 19 Øre. Med Hensyn til Svejts gøres der udtrykkelig opmærksom paa, at foruden Statsudgifter til militære Øjemed har man ogsaa kantonale Udgifter, saa at det anførte Tal ikke kan betragtes som et paalideligt Udtryk for, hvor meget der i Virkeligheden udgives pr. Indbygger. Selv om man nu ogsaa maa erkende, at denne Sammenligning lider af visse Mangler, udtaler dog Statens statistiske Bureau, som jo ikke har haft nogen som helst Tendens med Beregningen og Bearbejdelsen af dette Materiale, at i det store og væsentlige er den her angivne Rækkefølge mellem Landene rigtig, og tillige, at en Betragtning af Rækken viser, at Danmark indtager en forholdsvis gunstig Stilling. Denne Undersøgelse kan nu strækkes videre og kan foretages paa forskelligt Grundlag. Man kan lægge Nationalformuen til

Grund; man kan undersøge, hvor meget der anvendes til militære Formaal i Forhold til, hvad der medgaar til Statens samlede Udgifter. Men hvorledes man end stiller Sammenligningen op, vil man i hvert Fald komme til det samme Resultat: at Danmark i saa Henseende staa ret gunstigt, i alt Fald langt nede i Rækken, selv af de europæiske Smaaastater.

Idet det ærede Medlem sammenlignede, hvad vi udgive til militære Formaal, med, hvad vi overhovedet udgive til Statsøjemed, udtalte han, at den Omstændighed, at vi give saa mange Penge ud til produktive Formaal, viser, at Civilisationen er i Fremgang i vort Land; at vi give mange Penge ud til Skolevæsen, Alderdomsforsørgelse, Sygekasser o. s. v., viser, at vi ere en civiliseret Stat. Ja, heldigvis, og det ville vi selvfølgelig blive ved med. Det har ogsaa vist sig i de senere Aar ved Behandlingen af Lovforslag, som tilsigtede at forbedre de sociale Kaar, at vi ere naaede til at faa saadanne Lovforslag enstemmig vedtagne. Men det synes mig da ogsaa, at der kunde være nogen Grund til at gøre noget for at beskytte denne Civilisation. Og naar vi ville spørge, hvorledes man skal beskytte den, er der ikke nogen Tvivl om, at der, som Forholdene ligge i Øjeblikket, ikke er anden Vej at gaa end den, alle andre civiliserede Stater gaa. Det ærede Medlem fra Næstved vil ikke have vore Folk slaaede til Invalider eller førte til Slagtebænken. Det ville vi andre selvfølgelig heller ikke. Netop for at undgaa det er det, vi ville, at de skulle have et saadant Værn, at de bag dette kunne søge den Dækning, som kan ydes dem.

Socialdemokraterne have i det hele taget oftere anvendt en Argumentation, som synes mig noget angribelig. Saaledes søge de, naar der tales om, at vi kunne blive Genstand for Angreb fra en Stormagts Side, at stille et Skræmmebillede op for os, idet de vise os, hvor uhyre overlegne disse forskellige Stormagters Stridskræfter ere. De Herrere fortælle os, hvor mange Millioner Soldater Stormagterne, hvad enten det nu er Tyskland eller England, der tales om, kunne stille paa Benene imod vore Tusinder. Naar de Herrere saa endelig ere come dertil, at overfor en saa uhyre Overmagt er der slet ikke Tale om, at et lille Land vil kunne klare sig, sige de, at der i øvrigt slet ikke er nogen Fare for, at vi ville blive udsatte for et saadant Angreb, thi f. Eks. i Tyskland, sige de, er der 4 Mill. Soldater, men det er vitterligt, at af de 4 Millioner ville